

TAMPEREEN HIIPPAKUNNAN PIISPA

MATTI REPO

Kaukana siintävä vuori

Sylvian joululaulussa on kaunis sävel ja haikea tunnelma.

Lintupoloinen on pantu häkkiin sirkuttamaan. Mutta laulu on vaiennut. Kotimaan kaipausta on suuri, vaikka ympärillä on kaikkea muuta hyvää. On lempeä ilmasto ja vaahtoava viini.

Sylvian joululaulussa kaukokaipuu ja koti-ikävä yhdistyvät. Poissa hyvä, kotona paras? Onko ihminen tyytyväinen missään? Kaivataanko aina jotain, oltiin sitten kotona tai kaukana?

Joulurauhan kaipuussa on jotain samaa. Mielessä väikkyvät lapsuusmuistot onnellisina tuokiokuvina. Mutta jos pystyisi palauttamaan lapsuuden joulun, ei se vastaisikaan haavekuvaa. Ehkä kauneinta onkin kaipuu?

Sylvian joululaulussa kaukana siintävä Etna on kauneuden kaipuun vertauskuva. Tuskin viihtyisin tulivuorella, mutta vuoren silhuetti synnyttää sinertäviä ajatuksia.

”Minä kohotan katseeni vuoria kohti. Mistä saisin avun?” (Psalmi 121:1)

Vuoret kääntävät katseen ylöspäin. Apua odotetaan ylhäältä, suurelta ja voimakkaalta. Jotain samaa on Jumalaan turvautumisessa. Jumala voi tuntua etäiseltä, mutta kuitenkin hän vetää puoleensa. Häneltä odotetaan jotain hyvää, joka auttaa näkemään koko elämän hyvänä.

Kaukokaipuu ja koti-ikävä ovat kuin kaipausta Jumalaa kohti. Kaipausta ei täyty haaveiden sinisillä vuorilla sen enempää kuin savuavalla tulivuorella. Kaipausta täyttyy pienessä Jeesus-lapsessa.

Jumala itse samaistuu kaikkien pienten, heikkojen ja turvallisuutta kaipaavien osaan. Hän on luomiensa ihmisten puolella ja antaa heille toivon. Elämä on mielekäs ja tarkoituksellinen myös silloin, kun se ei näytä haaveiden mukaiselta.

Sylvian joululaulu päättyy kiitokseen. Etäällä siintävä Etna valmistaa ihmistä joulun viettoon, odottamaan Jumalta hänen suurinta lahjaansa, Jeesusta Kristusta. Siunatkoon hän sinun joulusi!

Tampereen Piispantalossa adventtina 2024

+ Matti Repo